

Povídka

Seznamte se s mou sestrou.

Už mám jen ji. Oba rodiče mi zemřeli. Nedávno můj 83 - letý otec. Maminku jsem ztratila s velkou lítostí před pěti lety.

Po dobu posledních dvaceti let jsem svoji sestru opatrně a udiveně pozorovala, jak nezvládá svůj svět a lidi v něm.

Když jsme byli mladé, nevyhovovala mi na ní jen jediná věc. Byla velmi netolerantní.

Netolerantní tak, že se to až přičilo zdravému rozumu. V jejím pokoji jste si nemohl dojít ani rohlík, když vás k sobě zavolala. Vyhodila vás totiž okamžitě a s vrískotem.

Vadilo jí, že se smějete. Jako by můj smích nebo dobrá nálada měly být útokem na její osobnost. Hned si vymyslela situaci, kterou se snažila vás ve svých očích ponížít. S pravdou neměla nic společného. Neustále si stěžovala rodičům na mé chování. Naučila jsem se jí navzdory jejím ostatním, jistě kladným stránkám, vyhýbat. A když jsem byla okolnostmi donucena ke společné akci, naučila jsem se neprojevat, nereagovat. Ještě dodnes s plnou vážností říká, že jsem se nečesala a že jsem chodila oblečená jako strašák do zelí.

Například cestou ze zoologické zahrady ztropila hysterickou scénu z problému, jakým způsobem to vlastně chodím. A že jestli svou chůzi nezměním, už se mnou neudělá ani krok. Nečekala dlouho, asi jen tak půl minuty a pak se rozeběhla přede mne. Asi po 200 metrech se zastavila a počkala na mě. Hned na to mi vyčítala, že jdu příliš pomalu. Nedivte se, nějak jsem pro tuto chvíli ztratila elán.

Tenkrát jsem si myslela, že mě určitě nemá ráda, a proto mi musí neustále dávat najevo svou nelibost. A mně se to jen jeví jako její netolerantnost k lidem. Nebylo v mých silách tuto situaci změnit. Dnes si myslím, že by to mohlo být zaviněno jejím pocitem, že ji společnost nepřijímá takovou, jaká je.

Pak se jí po desetiletém manželství narodil vymodlený syn. Asi „indigové“ dítě. Od deseti let kouřil a byl schopný i přinést do hodiny tři cigarety marihuany, když ho o to jeho babička požádala, se slovy: „Lubošku, nějak mě dnes rozbolela hlava“, aby si potvrdila, co postupně vyvodila z jeho chování. Jeho matka, ani jeho učitelka pro něj žádnou autoritu nepředstavovaly. S otcem se stýkal minimálně, protože ten od rodiny odešel, když mu byly dva roky. Svého dědečka, mého otce, nebral na vědomí vůbec. Měl rád jen svoji babičku, všechno jí odkýval, ale pak si udělal stejně všechno podle svého.

Do školy téměř nechodil, nikdy totiž dobrovolně. Byl – li tam za ruku dovláčen, stávalo se, že utekl. Když pak byl starší, předstíral, že půjde do školy a než odešla matka do práce, schoval se za nějaký keř, aby se později vrátil do postele. Žil prakticky jen v noci, přes den spával. Domácí úkoly dělala po nocích jeho matka, když si náhodou vzpomněl, že nějaké má. Jeho školní sešity bývaly i několik měsíců prázdné, než mu je matka na naléhání školy po nocích opsala. Odmaturoval ve svých 24 letech, do prvního zaměstnání nastoupil ve 26 letech.

Říkala jsem si, že takového člověka by nedokázal tolerovat nikdo na světě. A připadalo mi, že je to boží trest za to, jak byla netolerantní ke mně. Pocit zadostiučinění, jak by se mohlo zdát, jsem však necítila. Jen lítost. Víím, že když měl můj otec pocitové problémy, říkával, že Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

Chlapci byli asi 4 roky, když jsem je potkala, v blízkosti jejich domu. Lízal zmrzlinu a tričko si ušpinil. Viděla jsem hysterický výbuch, který už jsem tak dobře znala, doprovázený těmi nejhrubšími nadávkami; nerada bych je reprodukovala, dodnes je však slyším. Současně to tričko z chlapce strhávala. Bolelo mě srdce a bylo po návštěvě, odcházela jsem a v duchu si říkala, kam to asi povede.

Zřídka jsem chodila navštěvovat rodiče, protože u nich Milada v té době žila. Stávalo se, že mě bolelo srdce, protože se mi nelíbilo, jak se k němu obě dámy necitlivě chovají.

Několikrát jsem hlasitě protestovala. Nerozuměly mi. A někdy se tomu, co jsem říkala, i hlasitě smály. Nechávaly chlapce poslouchat důvěrné řeči dospělých a s radostí mluvily o povaze jeho otce právě před ním, protože si neuvědomovaly, že dítě nehodnotí situaci rozumem dospělého člověka a vyvodí si pro sebe a své budoucí chování nesprávné závěry. A zůstanou mu pak hluboko v mysli bubáci. Tak si časně prožije svoje peklo, jemuž nerozumí. Je na něm vlastně pácháno násilím, se kterým se musí nějak vyrovnat. A později, ať už se stane cokoliv, děje se jen vůle boží.

Nevzpomínám si, že bych ho až do jeho 25 let viděla bez kšiltovky. Do svých 19 let nosil džíny, jejichž rozkrok sahal nejméně do poloviny stehů. Asi před dvěma lety se mě zeptal, proč ho oslovují jen bezdomovci a spodina. „No, protože se jim svým vzhledem podobáš“, řekla jsem. To vysvětlení přijal a své oblečení krátce na to změnil.

Očekáváte, že má také problémy s alkoholem a nemýlíte se. Od dětství se po nocích toulal a v jakém stavu se vracel, nemusím jistě popisovat. Když si Milada stěžovala, nechápala jsem, odkud bere její syn na takový život peníze. Dnes už to vím, získával je na své matce násilím. Buď je ukradl, anebo když nebylo odkud brát, protože si začala své peníze